

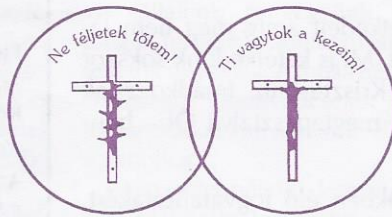
JOBIB

Máté 25,36: „...börtönben voltam és felkerestetek.”

LÁTOR

A megvetettek pasztorációját és szociális gondozását végző lelkesítő és módszertani lapja
Internet partnerünk a TiszaNet • http://www.tiszanet.hu/mecses_majzik/

A MÉCSES LELKISÉG LAPJA

1998 július/augusztus

V. évf. 4. szám

Folyóiratunk az **OBMT** Országos Bűnmegelőzési Tanács anyagi támogatásával jelenik meg

*„Az eke, amely felszántja a földet
és barázdát húz, nem látja sem a
magot, sem a termést”*

(Josemaría Escrivá)

Otthonaink életéből: **Központ**

A továbbképzés folytatása:
Marhapörkölt vacsora 1998. Tapasztalatcsere a fehér asztalnál is.

Júliusi imaszándékok

5. Szent Tamás apostol kétkedett amíg meg nem tapasztalta Krisztus valódiságát. Mi is kételkedünk sokszor a bűnözőkben is jelenlevő Krisztusban. Imádkozunk azért, hogy a kétkedésünk – megtapasztalva Őt – bennünk is elmúljon!

12. Imádkozunk a börtönökben élő fogvatartottakért, hogy tisztességes életre tett elhatározásukat, a szabadulás után legyen erejük megvalósítani!

19. Imádkozunk azért, hogy minden alapító szervezetünk az erkölcsi támogatásuk mellett, az anyagi támogatásukat is teljesítsék, a megígért és vállalt kötelezettségük szerint!

26. Imádkozunk azért, hogy a Szentlélek gyümölcseit életünk és tevékenységünk során megízlelhessük!

Augusztusi imaszándékok

2. Imádkozunk azokért a börtönből szabadultakért, akik már képtelenek az önálló életvitelre, hogy tengődésük során elfogadják a segítő kezeket.

9. Imádkozunk a keresztyén társadalomért, a keresztyén értékek és erkölcsök újbóli elterjedéséért és elfogadásáért, mint a bűnmegelőzés leghatásosabb módjáért!

16. Mária, Jézus édesanyja! Karold fel a hitetleneket, hiszen ők is Isten gyermekei.

23. Imádkozunk az erőszakhullám elmúlásáért! Imádkozunk a rendőrségért és más szervezetek bűnmegelőző és felderítő hatékonyságáért!

30. Imádkozunk az állami vezetőkért, hogy a magyarság érdekében, az Isten polgárainak érdekében hozzák a törvényeket!

Szeptemberi imaszándékok

6. Imádkozunk az első nemzetközi börtönpszichológiai konferencia sikeréért!

13. Imádkozunk azokért az áldozatos oktatókért, általános és középiskolai tanárokért, professzorokért, akik önzetenül, bejárva a börtönökbe, tanítják, képezik és nevelik a fogvatartottakat.

20. Imádkozunk a büntetés-végrehajtás összes dolgozójáért, hogy Szent Adorján – a védőszentjük – napján lelkükben is töltekezzenek!

27. Imádkozunk a börtönökben tanuló elítéltekért, hogy az ott szerzett tudás lelkük és a társadalom javát szolgálja.

A tartalomból

Életjel az erdélyi MÉCSSES lelkeségről	4
<i>Molnár János:</i> Közgyűlés '98.	6
<i>Kommunikáció az elítéltekkel</i>	8
A nuncius atya lelkipásztori látogatása és szentmiséje a Sopronkőhidai Fegyházban	11
<i>Rózsa L. Ferencné:</i> Kalocsán jártak a levelezők	12
<i>Bernáth Csaba:</i> Japán börtönlelkészek Magyarországon.	13
<i>Dr. Végh József:</i> Három beszélgetésvezetési technika	14

Kitüntetések 1998.

Emberségért kitüntetés ezüst fokozat:

Békés Géza gk. börtönlelkész

bronz fokozat:

Kisfaludi Béla volt munkatársunk a Mécses Szeretetszolgálat kötelékében végzett munkájáért.

Mocsai Zoltán bv. alezredes a Szolgálatunk és a Szegedi Fegyház és Börtön közötti kiemelkedően jó kapcsolatának egyik kovácsolójának

Nagy Lajosné Krisztinának a székesfehérvári karitás igazgatójának a példamutató együttműködéséért

Dr. Majzik Mátyás a Mécses Lelkeség alapítójának személyes megbecsülését és köszönetét kifejező **acél-plakettjét** kapták:

Beliczky Mária az Esztergomi Érsekség munkatársának a levelező munkájáért.

Lekics Tamás A Szegedi fegyház és Börtön nevelőjének lelkiismeretes, hivatástudattal végzett munkájáért.

Molnár János református lelkesnek írásaiért és rendszeres közreműködéséért.

Munkácsy Lajosné levelezőnk, a mélykúti Karitásból

Munkácsy Lajos a Mécses Lelkeségért kifejtett kiemelkedő munkájáért

Patkó István és **Tóth István** elítéltek a Szegedi Fegyház és Börtön oltárképének művészi restaurálásáért.

Rózsa Lászlóné A Kalocsai Fegyház és Börtön nevelőjének a példamutató együttműködéséért.

Tiszai Eleménné és **Tiszai Elemér** levelezőinknek aktivitásukért és példamutatásukért.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

A tudomány véges, a szeretet végtelen. A tudomány, legyen bár az a világmindenséget megismerő vagy a mikrokozmoszt kutató, örökké növekedő ismerethalmaz, a végtelenhez viszonyítva mindig csak véges marad. Az angyalok és más szellemi lények tudománya is, hiszen a végtelennek egyedüli tudója, birtokosa és uralkodója csak az Isten, a Teremtő lehet.

A szeretet végtelen. Magába foglalja az egész teremtet mindenséget minden tudományával együtt. A szeretet meg isteni, sőt a Szeretet maga az Isten. A szeretet, a Szentháromság szeretete, a három isteni személy kölcsönös és végtelen egymásszeretete, az abból fakadó végtelen örömi, boldogságuk egymás felé és azon túli áradása, valamint az öröm természete, hogy azt másokkal is megosszuk és másokat is részesítsünk a boldogságunkból, hívta életre a teremtet és az összes teremtményeket. A tudás véges és egyedi. Az egyén lehetőségeitől, kapacitásától, szorgalmától, irányultságától, sok véletlentől és egyéb tényezőktől függő.

A szeretetet, mivel alapvetően isteni, a legkisebb megnyilvánulásában is magában hordja a végtelenséget, a határtalanságot. A szeretet legkisebb megvalósulásában is kiáradó. Kiáradásában nemcsak a környezetére, az általunk ismert teremtet világra hat, de a más dimenziókban létező világokra és az ott élőkre is.

Tudásunkkal, legyen az a lehető „legmagasabb” is, nem hathatunk a szellemvilágra, de a szeretetünkkel, a szeretetünkkel átszótt imáinkkal igen. Enyhíthetjük pl. a tisztítóhelyen élők örömteli szenvedéseinek idejét, vagy közvetlen kapcsolatot tarthatunk fenn magával az Istennel.

A szeretet önmagában is jó. A szeretet önmagában is gyógyít. A szeretet önmagában is állandó, útmutató és az életre mutató. A szeretet önmagában is öröklétű.

A tudás önmagában semleges. A tudás önmagában bizonytalan. A tudás véges. A tudás magában hordja az önzést, a gazdagodást, a hatalomvágy lehetőségét is. A gyűlölködés lehetőségét is. A tudás önmagában, az anyagi világ „realitásában”, a legnagyobb veszélyek, az önpusztítás, sőt a lélekmérgezés lehetőségét is hordozza.

Szükségünk van-e egyáltalán a tudásra?

Igen, szükségünk van rá, nagyon is szükségünk van rá!

A tudás a szeretetünket céltudatosabbá, hatékonyabbá teheti. A szeretetünket, a tudással gazdagabbá válhat. Szeretetünk a tudással (tudományokkal) olyan helyekre és személyekre is kiterjedhet, ahová egyáltalán nem, vagy csak észrevétlenül lassú tempóban, esetlegesen juthatunk el.

Ugyanakkor a tudásunk a szeretetünkkel átszöve – épp a szeretet tulajdonságainak működése révén kivirágoztat és a jót, az életet, a természetet, a társadalmat, a teremtet mindenséget szolgálhatja – mintegy a Teremtőnk eszközeként.

Mivel tudás önmagában csak az Istenben létezik, ezért rajta kívül, önmagában, tudás nincs. Csak az értelemmel is bíró teremtményekben létezhet. Így a szeretetünkkel átszótt tudással magának az Istennek az alkotótársaivá válhatunk. „De a legfontosabb a szeretet!” Mert a szeretet az Élet, szeretet az Isten.

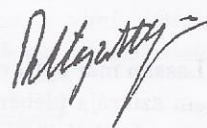
Testvéreim!

A fenti gondolataimat az 1998. június 16-án tartott továbbképzésünk kapcsán írom. A bevezető előadás is, az azt követő két témakör tapasztalatcsere beszélgetései is

felvetették a szeretet és a tudomány viszonyát. Elég-e ha csak az istenszeretetünktől és emberszeretetünktől vezérelve vállalunk és végzünk valamiféle szeretetszolgálatot? Elég-e, ha csak a tanulmányaink végén szerzett tudásunkkal tesszük ugyanazt. A tudás nélküli szeretet sokszor „keserves” „felesleges” szenvedéseket okozhat. (A pokol kapuja is jószándékkal van kikövezve!) De leginkább az alázat hiánya rombolhat...

A szeretet nélküli, legyen az képzett, csiszolt tudás akár, csak idei-óraig, leginkább csak a tüneteket kezelve, akár látványos, „eredményeket” is mutathat. De ebben az esetben, az alázat tudatos elutasítása miatt, romboló és önromboló irányt is vehet. (Előbb-utóbb vesz is) A szeretetre alapozott szakmai tudás az, ami a mi önkéntes, alázatos, az embertársainkon keresztül is az Istent szolgáló tevékenységünket is, eredményesebbé teheti. Törekedjünk erre! De soha se feledjük: az alap, a legfontosabb, a nélkülözhetetlen, a szeretet!

Ámen

Szeretettel Dani József tanár úrnak,
a Református misszió tagjának

A Jobb Lator

Bűnösként éltem, tagadva földi-égi törvényt,
s most rongyként lógok a keresztfán.
Mellettem a Názáreti csendben szenved
itt fent a Koponyák hegyén, itt fent a Golgotán.

Lábfejem szeggel átverve, nem bírja súlyomat,
én üvölténék, de a fájdalom
vízzel megtelt tüdőmbe fojtja hangomat.

Fejem mellemen, minden lélegzetnek ára van,
törként döf belém – éget, mint a láng.
Mellettem a Názáreti csendben szenved
itt fent a Koponyák hegyén, itt fent a Golgotán.

Kínok vizelete lábamon csordogál lassan,
nem bírom tovább! – Úr Jézus segíts,
hogy szép országod még ma megláthassam!

*

Cserepes ajakkal suttogva szólt nekem:
„Lator, te nem tagadtál meg kínban, fájdalomban,
még ma velem leszel a Paradicsomban!
Ő elhagyta földi testét – én hittem igazát,
s megtisztultam bűneimtől ott fent a Golgotán!

Ráczy Gyula elítélt
Vác

Életjel az erdélyi MÉCSSES lelkiségről

„Eddig még igazán nem adtunk életjelt magunkról, de mindez nem azt jelenti, hogy meghalt mindaz, amit elindítottál. Lassan, de biztosan szárba szökkent és kezd élni és éltetővé lenni. Úgy gondoltuk, hogy egy kis életképpel szeretnénk bemutatkozni a magyarországi Mécsses Lelkiségi mozgalom hivatalos folyóiratában is. Ebből az életképből bepillantást nyerhetnek talán a magyar börtönpasztorációt végző testvérek is. Természetesen, ha lehetséges. A leírtak már a múltunkat képezik. Hála Istennek mindezekért is. Továbbá terveink és nyiladozó lehetőségeink reméljük mind nagyobb és nagyobb teret nyitnak meg számunkra is, amelyeket természetesen meg szeretnénk ragadni. De a jövőt továbbra is az Isten kezébe helyezzük. – írta levelében Damján testvér Désről

Lassan már egy éve kipattant a Mécsses Lelkiségi Mozgalom szikrája plébániánkon is. Úgy érzem, itt az ideje, hogy mi is életjelt adjunk magunkról. Ezért legelőször is egy általános beszámoló:

„Közel egy éve, hogy a dési katolikus közösség megismerkedett a Mécsses lelkiséggel. Kezdetben a FVR tagjai tették magukévá e lelkiség eszméjét és végezték az utolsó pénteki keresztutakat. Hamarosan azonban plébániánk több tagja csatlakozott e csoporthoz. Mára már a „Mécsses” önálló lelkiségi csoportként működik.

Az elmúlt időben a keresztút végzése mellett három lelkiségi napot tartottunk fr. Bakos Damján ofm. vezetésével. Az elsőt Damján testvér megismertetett minket a Mécsses lelkiség lényegével és fontosságával, a másodikon, közeledvén a húsvét előtti hónap utolsó péntekére, a Jobb Latorról beszélt és megosztotta velünk börtönlelkési tapasztalatait, és májusban a harmadikon egy előadásokkal, szentmisével összekapcsolt imadélutánt tartottunk a „Stigmatizált anyákért”. Továbbá szeretnénk a rendszeres lelkiségi továbbképzést is bevezetni a keresztút mellett.

Március 27-én mi is megemlékeztünk a Jobb Latorról. Ez a megemlékezés, nem csak a szentmisén történt, hanem egy, a plébániai hirdető táblán megjelent írásban is. Ezen a hirdetőtáblán egyébként állandó helyünk van. Itt gyakran cserélődnek azok az írások, melyekben, többek között a lelkiség tagjai osztják meg gondolataikat a közösséggel.

1997 karácsonyára gyűjtést rendeztünk, melynek eredményeként 50 ajándéksomagot állítottunk össze a szamosújvári börtön lakóinak.

1998 húsvétján lehetőség nyílt az újonnan megnyílt dési börtönkórházban lévő pasztorációjára. Nagy reményeket fűzünk az itteni kapcsolat szélesítésére.

Ugyanezen ünnep alkalmából Damján testvérnek sikerült a szamosújvári elítéltek számára ünnepi misét is rendezni, amelyet az erdélyi ferences rendtartomány főnöke fr. Benedek Domokos végzett, és prédikált két másik ferences testvér jelenlétében.

Mi sajnós még messze állunk attól, hogy olyan módon fejtsünk ki tevékenységet, mint önök. De segíteni szeretnénk az elítélteken és elviselhetőbbé szeretnénk tenni számukra a börtönbeli életet. A mi helyzet adta lehetőségeink miatt, egyelőre csak az imádság egy olyan híd, ami átível a börtönfalakon. Ahhoz, hogy az imádságot és ezáltal kapcsolatunkat is személyesebbé tegyük, a keresztút elvégzése előtt egy dobozból kihúzzuk egy-egy szamosújvári elítélt keresztnévét. A keresztutat hi-ki a kihúzott személyért ajánlja fel. Az elítéltek ugyanígy értünk imádkoznak.

Ez a fajta híd, így is lehetőséget nyújt a kapcsolatteremtésre, a lelkiek terén, amely erősítést jelent az elítéltek számára.

Reméljük Isten kegyelméből fokozatosan szélesíthetjük tevékenység területünket.”

Kövágó Annamária
Mécsses lelkiségi tag

Az általános kép után a Jobb Lator ünnepségének a prédikációjával adhatunk képet a mélységekre való törekvésünkről.

„Most képzeljük magunkat a Golgotára, ahol Jézus függ a kereszten. Nézzük meg mi önmagunkat hová helyeznénk? Kihez vagyunk hasonlóak? Azt hiszem, legtöbbször a tömeg közé állna be. Önkéntelenül visszariadunk attól, hogy a latorok helyébe képzeljük magunkat. Mégsem vagyunk mi olyan rosszak, mint ezek a gonosztevők még ha a Jobb Latorról is volna szó.

Pedig kár nem akarni hasonlítani a Jobb Latorhoz. Sőt el kell ismernünk, hogy leginkább a bal latorhoz hasonlítunk, aki nem akarja elismerni, hogy hibás, nem érzi a felelősséget elkövetett rossztettei miatt. Nem látja be, hogy másnak kellett volna lennie. Mi értelme jónak lenni, hisz ő maga is látja, hogy az is ugyanoda jut aki semmi rosszat nem tett.

Óhózzá hasonlítunk, amikor nem érezzük át bűnösségünket: Hány ember mondja: nincs mit gyónnom, semmi súlyos bűnt nem követtem el. Én is vétkezem néha mint minden ember, lehet gyakran hallani – vagyis ha másnak meg van engedve, akkor nekem miért volna tilos?

Hozzá vagyunk hasonlóak amikor nem vagyunk képesek együtt érezni másokkal szenvedéseikben. Együttérzés nélkül ítélkezünk hibáik, tévedéseik, bűneik felett, kigúnyoljuk, ki-nevetjük őket, hidegen olykor durván beszélünk.

Óhózzá hasonlítunk, amikor kiakarjuk használni Istent a magunk hasznára: „Ha te vagy a Messiás, szabadítsd meg magadat és minket is.”

Igaz, néha egy vagyunk a körülálló tömegből, ott vannak a kereszt tövében, szemük előtt zajlik le a világ legfontosabb eseménye, de ők „nem tudják, mit cselekszenek”. Nem fogják fel, hogy mit látnak, hogy mi történik, nem is részesülnek semmiben. Mi is mikor csak végighallgatjuk a szentmisét unottan, mint egy kötelességből vagyunk ott vagy mert kíváncsiak vagyunk, hogy mi újat mond a pap, nem részesülünk, vagy alig, a szentmise kegyelmeiből.

Jó volna a Jobb Latorhoz hasonlítani, mert:

– beismeri bűnösségét, tudja, hogy nem érdemel mást, mint a halálbüntetést

– együttérző tud lenni, szánja Jézust és védelmére kel, amikor a bal lator bántalmazza. Meg tud feledkezni önmagáról, szeretni tud.

– hinni tud a halál pillanatában is.

A Jobb Lator csak egyetlen helyen szerepel a Szentírásban, semmit sem tudunk róla. Mégis ismerősnek tűnik.

– ő az elveszett bárány...

– ő a tékozló fiú

– ő a templomban imádkozó vámos...

– ő az, aki nagyon szeret, mert sok bűne bocsánatot nyert, sok tartozását elengedték...

K. T. Testvérek vagyunk a bűnben, váljunk testvérekké a megváltottságban is. Lépjünk le a porba gögös öndicséretünkől és kérjük Urunktól bűneink bocsánatát. Segítsük egymást közel a keresztre feszített Úrhoz... imáink által hogy mi itt és a börtönben lévő testvéreink ott részesülhessünk mindnyájan Isten bocsánatában.”

Április 27-én a Jobb Lator emléknapiján

Fr. Leó

Kedves, szeretett testvéreim!

...Most még szeretnék pár sort írni a tisztelt és szeretett Nuncius Úrnak a miséjéről.

Nagyon szép volt, és a szívem legmélyebb pontjáig hatott.

Ez éppen olyan komolyan és csendes rendben ment elejétől a befejezéséig, mint a vasárnapi szentmise, amelyet a kedves János Atya tart meg. Az Ő segítségével volt minden szépen megrendezve... De arról is szót kell említeni, hogy a kedves Cilike néni is itt volt, az Ő segítségét külön meg kell említeni... fáradtságot nem ismerő szeretettel jön el hozzánk a börtön falai közé... köszönettel tartozunk Cilike néninek... meg az itteni Parancsnok Úrnak is csak köszönetet lehet mondani a szentmise engedélyezéséért...

Nyikos László elítélt

Kedves testvéreim!

Ahogy írtam – nem vasárnap – hanem szombaton 11 órakor volt a szentmise, amit János atya közreműködésével mutatott be a Pápai Nuncius Pünkösdi alkalmából.

Voltak vendégek is a rendőrségtől, a városi bíróságtól és az ügyészségtől. Három fényképész és az RTL Klubtól, meg az intézet vezetői is jelen voltak. –

Jól viselkedtünk. – Igazán szép és megható volt, ahogy a Nuncius Úr bemutatja a szentmisét. Sokat énekelünk. – Örülök, hogy jelen lehettem ezen a nem mindennapi jeles eseményen.

A szentmise végén a Nuncius Úr II. János Pál pápánk fényképével és egy érmével ajándékozott meg, aminek az egyik felén az Ő arcképe, a másikon a Szűzanya a kis Jézussal az ölében tartva van.

Azt hiszem, emlékezetes nap marad a szombati pünkösdi szentmise...

Nagy Csaba elítélt

Kedves, jó Testvéreim!

...tudatom magukkal, hogy a pünkösdi szentmisénk példátlanul nagyon szép volt. Igaz, a társadalom minket kivetett magából és a volt szeretteink is elhagytak a legtöbbször, kitértünk, kitértünk, de az Úr nem feledkezett meg rólunk bűnösökről most sem, gondolt ránk és felejtetlenné tette nekünk a pünkösdi szentmisénket azzal is, hogy ... elküldte ide közénk egy röpké pillanatra Karl Joseph Rauber pápai nuncius urat és közösen celebrált az igen tisztelt János atyánkkal a szentmisét. Ajándékot is hozott, a Szent Pápnak üzenetét, amit tolmács segítségével mi is

megértettünk. És a tisztelt Nuncius Úr is láthatóan, ahogyan ezt el is mondta, meg volt velünk elégedve.

Látta és tudta, hogy igaz, Istenünket hívó, emberek vagyunk mi is, ha már mások el is hagytak minket...

Megismerhettük személyesen is Pápnak követét... Itt – sajnos – többen is vagyunk, akik még nem láthattunk ilyen nagy tekintetre méltó egyházi személyt élőben...

Nagyon meghatódtunk, amikor megláttuk és szólt hozzánk. Számomra csodálatos volt, és hálát mondok Istenünknek, hogy személyesen ott lehettem. Urunk ajándékai közé tartozik... jó volt imádkozni, hálát adni az Úrnak szent ünnepünkön... bebizonyítottuk az Úrnak és az országnak is, hogy itt S.kőhidán sem mindenki elvetemült bűnöző, mert hiszünk és bízunk az Úrnak, aki megbocsájt és kegyes hozzánk...

Bari László elítélt

Sopronkőhidai levelekből ollózta Beliczky Mária kitétetettünk.

Molnár János

Közgyűlés '98

A Magyar Börtönpasztorációs Társaság Mécses Szereztetszolgálat ez évi rendes közgyűlését tartotta Szegeden a Katolikus Házban, június 17-én.

Megnyitójában dr. Majzik Mátyás, a Társaság elnöke megállapította, hogy nyolcvanhárom tag vesz részt a gyűlésen. Az elnökség egyházi vezetői egyéb fontos elfoglaltságukra tekintettel nem tudtak eljönni. Az Országos Parancsnokságot Garami Lajos alezredes képviselte. A jegyzőkönyv vezetésével dr. Jalsovszky Ildikó ügyvéd, a társaság Titkára bízott meg.

Három napirendi pont került megtárgyalásra: az elnöki beszámoló, az ellenőrző bizottság jelentése, és a közhasznú társasággá történő átalakulással kapcsolatos határozat, majd a jövő évi feladatterv elfogadására került sor.

Dr. Majzik Mátyás beszámolóját azzal a megállapítással kezdte, hogy bár a munka végzéséhez továbbra sincs biztosítva a megfelelő anyagi háttér, a lelkesedés nem csökkent, töretlenül haladnak a megkezdett úton. A börtönpasztorációban jelenleg 31 katolikus, 25 református és 5-6 evangélikus lelkész vesz részt. A Társaság taglétszáma 520. Kb. 200 levelező segíti az elítéltek lelki gondozását.

A három társadalmi rehabilitációs intézményből kettő működik. Sajnálatos tragédia és emberi gyengeségek következtében a Szent Veronika női intézet megszűnt.

Alsószenttamás 1996 novembere óta tartozik a Társasághoz. Ahhoz, hogy jól működő intézmény legyen, nagyon sok pénzre lenne szükség. Az évi költségvetés 20-25%-át fordítják ottani beruházásokra és a fenntartásra. 1997 őszétől megkapták az állami működési engedélyt, ami azt jelenti, hogy évi 105.000 Ft fejkvótát biztosít az állam ahhoz, hogy átmeneti hajléktalan szállásként működjön. Egy hajléktalan házaspár fizetett alkalmazottként, gondnokként vezeti az ottani életet. Nagy reményeket fűz az elnök a több százezer forintért vásárolt gépekhez, amelyekkel fajtákokat lehet készíteni. Az érdeklődés nagy, talán ősszel már elindulhat a forgalmazás. Sajnos, azt a szabadultat, aki ezeken a gépeken eddig eredményesen dolgozott, másik három társával együtt el kellett küldeni, iszákosság miatt. Újabbán bevezették, hogy senki nem kap pénzt, a szabadultak csak a gondnok felügyeletével vásárolhatnak, a rongálások miatt a szállások napi ellenőrzését is el kellett rendelni. Folyamatosan érkeznek új szabadultak, sajnos a havi 10-20 jelentkezőből 3-4 jelenik meg, 1-2 marad. Még a nyáron szeretnék befejezni a vízvezetékek felújítását. A tervek szerint a következő években szafari parkká alakítanák a 70 hektáros területet, ahol bivaly-, bölény-, szürke marha-, rackanyájak legelésznek a struccokkal, emukkal.

A mórահalmi Mécses-tanya gazdasági egység is, a ser-téstenyésztesből már mérhető haszna is volt a Társaságnak. Az ott nevelkedő 12 kecses lábú struccról azt várják, hogy 2-3 éven belül a Társaság „pénzügyi lábai” legyenek. Felépítettek egy épületkomplexumot, ahol 6-8 embert lehet elszállásolni és foglalkoztatni.

Múlt évben sikerült elérni, hogy a Jobb Latort a katolikus püspöki kar, Krisztusra mutató példaképpé nyilvánította. A mélykúti templomban tartották az emléknapot idén, a keresztúti ájtatossággal együtt. Karácsonyi istentiszteleteket hol külön-külön, hol ökumenikusan minden fegyintézetben tartották. A központi szentmisét 1997-ben Pálhalmán cerebrálták. A csomagküldő akció igen jól sikerült, már második éve egy magát megnevezni nem kívánó alapítvány tekintélyes összeggel támogatja. Még a nagyfai külföldi elítélteknek is jutott csomag az öröm ünnepén.

A budapesti gyűjtőben a kőbányai plébános, Miksó atya evangelizáló csoportot hozott létre. A Társaság támogatja a váci börtönkórház felújítását.

Ha törvénybe iktatják a tényleges életfogytiglant, csak az egyház tud segíteni. Az életfogytiglanos emberi szempontból nincs mit veszítsen, tehát bármire képes lehet. Ha az elítélt elfogadja a túlvilági életet, akkor válik számára értelmessé a börtönben eltöltendő földi élet.

Eredménynek tekintette az elnök azt is, hogy engedélyezték 5 személy számára a polgári katonai szolgálat letöltését a Társaság intézményeiben.

Különösen kiemelendő a Teológiai Tanfolyam elindítása. Megható szorgalommal készülnek a vizsgákra a résztvevők. Azt várják tőlük, hogy felmutassák ott bent, a fogvatartottaknak, mint egy közülük való, a krisztusi életformát.

Kudarcként említette az elnök, a tagkönyvcseré és a lelkigyakorlat elmaradását. Mindkettő oka az, hogy egyszerűen nem maradt rá energiájuk.

A beszámoló elhangzása után, a hozzászólások rendjén Molnár János hiányolta a Mécses-klubok tevékenységének értékelését. Elnök válaszában azzal indokolta a „mulasztást”, hogy azok folyamatosan jól működnek, különösen az óbudai, amely nem is klub, mára már valószínű műhely, és nem a tárgyalt év produktuma. Bánffy Anna Budapestről örömet fejezte ki, hogy jelen lehet és további jó munkát, hatékony együttműködést kívánt a Társaságnak.

Az Ellenőrző Bizottság jelentését Antal Erzsébet olvasta fel. A társaság könyvelését példaadóan áttekinthetőnek, jól adatoltnak találták. A számlázások és utalványozások a törvényes előírásoknak megfelelnek.

Mind a beszámolót, mind az Ellenőrző Bizottság jelenését a közgyűlés egyhangúan elfogadta.

Az elnök ezután bejelentette, hogy a Szeretetszolgálat át kell alakuljon közhasznú, sőt ha lehet kiemelten közhasznú társasággá. A szigorú feltételek miatt ezt ő korábban ellenezte, de a jövőben úgy néz ki, támogatást csak ebben a formában kaphatnak. Ezért kérte, hogy a Közgyűlés szavazza meg a közhasznú társasággá való átalakulást, és hatalmazza fel a végrehajtó bizottságot, és név szerint az elnököt, hogy a majdani alapszabály-módosításokat megejtsék a Közgyűlés külön jóváhagyása nélkül is. A közgyűlés a felhatalmazást egyhangúan megszavazta.

Befejezésül a jövő legsürgetőbb teendőit vázolta fel dr. Majzik Mátyás. Folytatni kell a megkezdett munkát. Az elmaradt tagrevíziót meg kell ejteni, a lelki gyakorlatot, a terv szerint ökumenikus keretek közt meg kell tartani. Továbbra is foglalkoznak könyvkiadással. Végh József könyvét a stigmatizációról tankönyvvé nyilvánították, ezért az újrakiadása kedves kötelesség. Folyó év november 5-7. közt megrendezik a Társaság első nemzetközi konferenciáját. Tovább fogják terjeszteni a Jobb Lator kultuszát. Legvégül az elnök bizonyosságot tett arról, hogy ez a kétnapos találkozó megerősítette hitét és a sikeres megrendezés új energiaforrást jelent a jövőben rá váró feladatokra.

A kétnapos találkozó záróakkordja a Csillag-börtön dísztermében megrendezett ebéd volt, ahol átnyújtották a társaság ez évi díjait. Az „Emberségért” érdemérem ezüst fokozatát Békési Géza görög katolikus lelkész, a bronz fokozatot Kisfaludy Béla a lovasberényi rehabilitációs központ volt vezetője, Mocsai Zoltán alezredes, Nagy Lajosné Krisztina a székesfehérvári Karitás. A dr. Majzik Mátyás alapította acélplakett kitüntetésében tizen részesültek.

Néhány kitüntetettet röviden bemutatkozásra kértünk fel.

Patkó István, elítélt: Öt-hat évi munkám eredménye, hogy itt lehetek. Bútorgyári maketteket készítettem, képeket festettem és restauráltam. A bekerülés előtt gépkocsivezető voltam, de másodállásban egy szobrásznál dolgoztam, így vettem részt egy templom freskóinak restaurálásában, a „szakmát” ott sajátítottam el. Az, hogy én más jellegű munkát végzek, mint a többség nem jelent kivételezett állapotot. Azt sem mondhatom, hogy utálnának emiatt a rabtársak. Az emberek a börtön negatív oldalát ismerik csak, pedig sokan vagyunk, akik megpróbálnak emberi módon élni a zárt ajtók mögött és felkészülni a szabadulás utáni életre. Ha ide bekerül az ember vagy bebábozódik és hamar eltompul, vagy megpróbálja továbbfejleszteni képességeit. Én ez utóbbit választottam, és nem bántam meg.

Tóth István, elítélt: Nyilván a restaurálási munkám elismeréseképpen lehetek itt a díszében, de ez nem jelenti azt, hogy kivételezett lennék. Társammal, Patkó István-

Közgyűlés '98:
Döntéshozatal

nal együtt dolgozunk a kerámiaműhelyben. Műszerész voltam, művészettel csak elméletben foglalkoztam. Most égetett agyagszobrokat készítek. Elvont dolgok ezek, címet sem adok nekik. Nem akarom megkötni, egy bizonyos irányba terelni a néző képzeletét. Hadd asszociáljanak szabadon. Ha kikerülök ugyanezt szeretném folytatni. Valamikor talán sorra kerülhet a kő, vagy a fa. Egyelőre maradok az agyagnál, annyi kiaknázatlan lehetőséget látok még benne.

Mocsai Zoltán, alezredes: Nevelési referens vagyok a Csillagban. Feladatkörömbe tartozik a börtönpasztoráció. Már korábban Nagyfán is alkalmam volt az Iszákosmentő Misszióval és más karitatív szervezetekkel kapcsolatba kerülni. Ez a munka állandó kölcsönhatás közepette zajlik, én is igyekszem formálni a rám bízottakat, de ők is formálnak engem. A kudarcokból is sokat lehet tanulni.

Kisfaludy Béla: Alapító tagja vagyok a Magyar Börtönpasztorációs Társaságnak, azt megelőzően a Máltai Szeretetszolgálat égisze alatt tevékenykedtem. A hajléktalanokkal foglalkoztam, a Moszkva téri melegedőt annak idején mi nyitottuk meg. Majd az MBpT keretében a szabadultakkal törődtem. Úgy vélem, több kudarcom volt, mint sikerélményem, de azért nem bántam meg, hogy ezzel foglalkoztam.

Nagy Lajosné Krisztina, karitás munkatárs: Két éve foglalkozom a börtönpasztorációval, bár korábban is karitatív munkát végeztem. Dr. Majzik Mátyás felhívására válaszul kerültem kapcsolatba az elítéltekkel. Úgy gondoltam, jó az, ha karácsony táján a börtönben sýnlődőkkel is törődik valaki. Csomagokat készítettünk és imádkoztunk az elítéltekért. Én és a kicsi lányaim is név szerint, legalább egy fél évig imádkoztunk azokért, akiknek csomagot küldtünk. Úgy gondolom nem árt, ha a jövő gyermekei ilyen irányú tapasztalatokat is szereznek.

Kommunikáció az elítéltekkel

Az MBT-Mécses Szeretetszolgálat szokásos évi továbbképzését június 16-án tartotta Szegeden, a Katolikus Házban.

A Hittudományi Főiskolában közös ebédrel indult a találkozó. Az ország minden részéből érkezett mintegy ötven résztvevőt dr. Majzik Mátyás meleg szeretettel köszöntötte, majd ismertette a programot. A finom és bőséges testi táplálék után elkezdődhetett a szellemi feltöltődés. A Társaság elnökének rövid megnyitóját kedves közjáték követte. Szegedi képzőművész osztotta szét a résztvevők számára a kukoricacsuhából készített „őrangyalkáit”. Dr. Végh József már az ajándékba kapott jelképet mellére tűzve fogott előadásába. Tudományos vázlat alapján körvonalazta azokat a szempontokat, amelyeknek figyelembevételével hatékonyabbá tehető az elítéltekkel folytatott kommunikáció. Előadásának második része a szociális gondozói munka alapértékeivel foglalkozott.¹ A vázlatot saját tapasztalatából merített példákkal tette élőbbé. A levelezők figyelmébe ajánlotta, hogy tekintettel kell lenni az elítélt sajátos helyzetére, akinek nincs magánélete, levelébe bele-néznek, elolvashatják a cellatársak, sokszor nem ő, hanem mások írják, amit ír, ellenőrizhetik a nevelők stb. Fontos a szöveg pontos megértése is, így például a börtönben a *köcsög*, egészen mást jelent, mint a néprajzban. Dr. Majzik Mátyás észrevétele igen tanulságosan hangzott: a tudomány szeretet nélkül nem sokat ér, viszont a szeretettel átszőtt, hatékonyabbá teheti a szeretetet.

Mocsai Zoltán alezredes a börtönön belüli pasztoráció témakörének bevezetéseként felhívta a figyelmet egy sor új kihívásra. Ha bevezetik a tényleges életfogytiglant az új helyzetet teremt. Az elítéltnak nincs reménye, nincs tehát vesztenivalója sem. Az egyház ezen a ponton tud segíteni. Ha sikerül meggyőzni az elítéltet, hogy a halállal nincs vége mindennek, az megváltoztathatja a viselkedést. Új típusú bű-

nözők jelentek meg. „Én terminátornak nevezem, mert nem lehet vele kommunikálni, mert azt lehet mondani, a pusztításra programozta az élet.” A maffiózó típus is egyre gyakoribb. A hatalom pedig még mindig nem akar pénzt biztosítani a megfelelő feltételek megteremtésére. Az elítéltek lelkiállapotára nézve igen fontos tevékenység a levelezés. Javasolja, hogy ehhez szóljanak hozzá. Kurdi István saját tapasztalatából merítve javasolja, az elítélt levelére nem szabad azonnal válaszolni, kell pár napot hagyni, újraolvasni, s aztán válaszolni. Fel kell ismerni, ha lelki krízis áll a sorok mögött. Ha ez elítélt nyugodt, az a fogvartóknak is jó. Szabó Andor nem érti, mi az, hogy új típusú bűnözés, eddig nem voltak deviánsok, most vannak? Mocsai Zoltán úgy véli, igenis van az új típus, aki mindenkit ellenségnek, tehát elpusztítandónak tekint. Ezekről nem fél a büntetés-végrehajtás, de tart. Végh József szerint a devianciák egy része nem került régebben bíróság elé, most odakerül. Ugyanakkor a legnagyobb gond, hogy – szakszóval élve – a társadalom *anómiás* állapotban van, értékzavarral küzd, önmagáról hamis képet fest. A társadalom tekintélyes része nem tekinti bűnnek a lopást, például. Sőt, nehéz példát mutatni a gyerekeknek, mert aki dolgozik, az alig tudja kifizetni a rezsijét, aki lop, az dőzsöl. A börtönbüntetés a legjobb nevelőszándék mellett sem megoldás. A hatékonyabb felderítés lenne az elrettentő tényező. A bűntények nagyobb hányada felderítetlen marad. A bűnelkövető nyugodtan élhet azzal a tudattal, hogyha egy kis szerencséje van és ügyes, büntetlenül megúszhatja. A sátoraljaújhelyi Lauber Imre abból indul ki, mindannyian szerepeket játszunk. A börtönbüntetés töltő ember is szerepet játszik, ha hamarabb akar szabadulni, ha kedvezményekben akar részesülni, akkor eljátssza a jó rab szerepét. Ez konvencionális az őrző személyzetnek is, kevesebbet kell fegyelmeztetni. Ebbe a képbe illik a levelezés is. A levelező életének komoly hányadát tölti ki azzal, hogy várja a le-

1. Időben cselekedni: a konfliktust, vagy elmélyülését megakadályozni.
2. Tervszerűség: szociális anamnézia felvétele, diagnózis felállítása, gondozási terv készítése, folyamatos értékelése.
3. Kommunikáció minden érintettel: a gondozott tájékoztatása a történekről.
4. Egyénítés: kerülni kell a sémák és címkék alkalmazását.
5. Dinamikus látásmód: az élet állandóan változó folyamat, a segítség igazodjon a helyzethez és legyen rugalmas
6. Egészséges látásmód: az embert a maga totalitásában kell felfogni és megragadni, egyetlen oldalát sem szabad túlhangsúlyozni vagy elhanyagolni.
7. Nyitottság a klienssel szemben.
8. Támogatás: semmi protekció! Ez az alapelv ezt előfeltételezi, hogy a gondozott a saját erejéből kell, hogy teljesítse, amit magának és a társadalomnak tennie kell.
9. Titoktartás harmadik személlyel szemben.
10. Partneri magatartás: a kliens és a szociális gondozó „munkaközösséget” alkot, a szociális gondozó nem érte dolgozik, hanem vele.
11. Nem ítélkezik! Ítélni annyit jelent, mint dönteni bűn és büntelenség kérdésében. Ez a rendőrség és a bíróság dolga, nem a szociális gondozóé.
12. Elfogadó magatartás: elutasítás vagy közömbösség nélküli *ellenőrzött érzelmek*, pozitív alapállás a klienssel szemben.

velet, elolvassa, készül a válaszra, jó benyomást akar kelteni, és a hosszas levelezés esetében magánya oldódik, rendszerint fokozatosan lehull az álarc, és egyre inkább adja önmagát, rejtegetett énjét. És ha eljutnak ide, az már megérte. Természetesen vannak kudarcok, de csak folytassák a levelezést, mert az a kudarcok ellenére is sokat segíthet. Jalsovszky Ildikó örül, ha a levelezés megritkul, mert azt jelenti, a kliens jó úton halad, sínen van, eldobhatja a mankót. Egy csapdára figyelmeztet ugyanakkor. „Jönnek az óriási kenetteljes szövegek. Az adok-kapok. Adom a kenetteljes szöveget, adom a megjavult ember látszatát, had örüljön a banya, aztán leszívom. Ilyenkor meg kell írni, én is öreg vagyok, kicsi a nyugdíjam, mifelénk egy évben egyszer van az embernek születésnapja, satöbbi. És akkor lehullik az álarc. Vagy megszakad a kapcsolat, vagy tovább lehet lépni.” Hajdú Miklós azt tanácsolja, ha valami nem stimmel a levélben, ha gyanakszunk, fel lehet venni a kapcsolatot az elítélt nevelőivel, s ellenőrizni, hogy is áll a helyzet. Mocsai Zoltán az elítéltek infantilizálódásának aspektusát veti fel. Az elítélt hozzászokik, hogy mindent készen kap. Az egyetlen „adási” lehetősége, a véradás. Szintén probléma a szociális munkások megjelenése. Bizonyos fokig nagyon jó hatással vannak az elítéltekre. De ha egy általuk vezetett terápiás csoportból az elítéltek kikerülnek, rengeteg probléma támad körülöttük. Végh József szerint az a baj, hogy a szociális munkásokat nem a nyugaton bevált jogosítványokkal ruházzák fel. Nagy probléma a hosszú ítéletek letöltése. Az elítéltek tanulási vágya tulajdonképpen egy túlélési stratégia. De ez az alulképzetteknek nem megoldás, pedig ők vannak többségben. Nyugaton egyéni szerződéseket kötnek a hosszú büntetéssel sújtott elítéltekkel. Lauber Imre nem állja meg, hogy ellenvéleményét elmondja: a börtön a társadalmi igazságosság megnyilvánulása, nem kell sem üvegháznak, sem inkubátornak berendezni. Adva van egy korábban jól bevált rendszer, a pártfogók. Sajnos a jelenlegi társadalmi helyzetben csak „pótpapa”-ként működik. Meg kellene teremteni azokat a kereteket, amelyben ismét jól működhetne.

A továbbképzés másik témaköre a szabadultak utógondozása. Molnár János emlékeztet a tavaly elhangzott fontosabb hozzászólásokra. Hangsúlyozza, hogy a társadalmi rehabilitáció Magyarországon törvényileg szabályozatlan. A problémával foglalkozó egyházi és civil szervezetek állami támogatásban alig részesülnek. Kitaposatlan úton jár, aki ebbe a munkába fog. Felkéri Végh Józsefet, hogy kedvcsinálónként ismertesse a szeretetszolgálat alsószenttamási intézményének tapasztalatait.² Az előadó úgy véli

Alsószenttamás egy lehetőség, ami nem mindenki számára alkalmas. Három óra járásra a legközelebbi lakott településtől, a puszta közepén nem sokan szeretnek lakni. Bár tilos alkoholt bevinni a telepre, alkoholizálás miatt még azt a férfit is el kellett küldeni, aki egy fél évig tisztességesen helytállt és már kilátásba helyezték, hogy munkatárssá válik, rendeshavi fizetést kap ügyes munkájáért. Most alakul sikerek és kudarcok árán az a struktúra, amely remélhetőleg működni fog. Miksó atya, kőbányai plébános, aki a Gyűjtőben is munkálkodik, arról számol be, hogy három éve hozták létre a Máltai Szeretetszolgálat segítségével az Új Élet átmeneti szállást. A feltételek ott is szigorúak, csak férfiak számára nyitott, nőt, italt nem szabad felvinni. Fél évig ingyenes az ottlakás, a munkavállalás kötelező. Pozitív tapasztalatként egy családot említ, a férj szabadultként ott kezdte, onnan járt hittanra, ott volt első áldozó, tisztességes házasetet él, dolgozik. Negatív példa, egy szakács, aki nagyon jól keresett, azt mondta önállósítani akarja magát, valóban ki is bérelt egy büfét, aztán összeszedett egy bizonyos összegű kölcsönt és meglépett vele. Azóta is körözi a rendőrség. Az Új Életet szintén egy gondnokházaspár vezeti, lakhatás fejében, lelki munkával foglalkozó szakember nincs. Mocsai Zoltán friss esetet mesél el, nemrég találkozott a börtön folyosóján egy elítélttel, akit kb. öt hónappal ezelőtt ő maga irányított Alsószenttamásra. Az illető elmondta, „többet várt” az intézménytől. Még nincs kész minden, kevés pénzt adnak, elszegődött paprikát kapálni, az a pénz is kevés volt, eltolt egy kerékpárt, elkapták, visszakerült. Ez is egy elég jellemző magatartás, az elítélt megszokja, hogy őt el látják a börtönben, a kikerülés után is úgy érzi „neki járnak” bizonyos kedvezmények. Másik kérdés, szintén a témához kapcsolódik. Kell-e tudnia a szabadult környezetének, hogy ő honnan jött, s miért került oda? Londonban épp tanúja volt egy tüntetésnek, ahol azért vonultak az utcára, mert szabadultak a pedofilok. Legutóbbi információi szerint a társadalmi megmozdulás eredménye az lett, hogy a házra, ahol ilyen ember él, kiírták: itt lakik X. Y. szabadult pedofil. A stigmatizáció kérdéséhez jutunk megint. Magyar országgyűlési képviselő is javasolta, súlyos büntetésből szabadultak esetén igenis nyilvánosságra kell hozni, ki az illető. Egy sor szakmai kérdést kell tisztázni. Például a pártfogók a börtönre mutogatnak, ott tolnak el mindent, a nevelők elhibázott véleményezéseket írnak, a börtön meg vissza, a pártfogók az utóbbi 10–15 évben senkit nem pártfogoltak igazán, de vég nélkül tartják a konferenciáikat. Az elítéltek meg valahogy elsikkadnak a kettő közt. Angliában ez is másképp működik: a pártfogó már a

2 Alsószenttamásról riport olvasható a Jobb Lator május-júniusi számában.

büntetés letöltésének másnapján megkeresi a pártfoglaltját, figyelemmel kíséri egész idő alatt. Egy kedves hölgy saját tapasztalatáról számol be. A lakóházukban élt egy gyilkosságért büntetett férfi. Mindenki tudta a házban ki ő, anélkül, hogy kiírták volna. Rendes ember volt, senki nem is bántotta. Miksó atya úgy véli, legalább a legminimálisabb változásokról fel kell világosítani a szabadultat, hogy mennyibe kerül egy kiló kenyér, meg hogy kell felülni az új típusú villamosra. Végh József kijelentése, hogy az elítélt munkáját kizsákmányolják, hogy azért a jelképes összegért, amit kap, valóban nem érdemes robotolni – éles vitát vált ki. A *bévések* állítják, hogy nem nagyobb a kizsákmányolás, mint a civil társadalomban, ugyanakkor sok példát hoznak fel, mint például a labdavarrás, amivel napi 1000–1500 forintot is meg lehet keresni. Miksó atya arra figyelmeztet, hogy nem is annyira a munkalehetőség hiánya a gond. Sok elítélt **nem akar dolgozni**. És ezen nagyon

nehéz segíteni, mert az ilyenek a civil életben sem fűlik a foga a munkához. Dr. Jalsovszky Ildikó új szabályozókkal könnyítené meg a szabadultak munkához juttatását. A munkáltatókat adókedvezményekkel tenné érdekeltté. Tervezetét az előző kormányának benyújtotta, válasza sem méltatták. Reméli az új kormány odafigyel rá. Szaploneczay atya irigyli kőbányai kollégáját, hogy lehetőségük volt az Új Élet létrehozni. Ő is és sok lelkész szívesen foglalkozna ilyen intézmény működtetésével, ha lenne rá pénze.

A beszélgetés hivatalos része lezárult, de a megkezdett gondolatokat folytatni lehetett a Szeretetszolgálat tápéi központjában. A hagyományos pörkölt és a szívélyes vendéglátás teret kínált a kapcsolatok elmélyítésének, a szép tervek továbbgondolásának.

(eMJé)

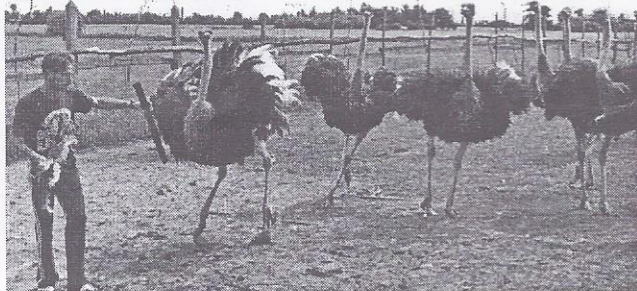
'98 június 16–17.: Kétnapos összejövetel képekben

Továbbképzés '98

Dr. Majzik Mátyás átnyújtja az „Emberségért” érdemérem ezüst fokozatát Békés Géza görög katolikus lelkésznek.

Mécses Tanya, struccfarm fakultatív látogatás a Közgyűlés után

Továbbképzés '98: érdeklődő másikkra-figyelés

A nuncius atya lelkipásztori látogatása és szentmiséje a Sopronkőhidai Fegyházban

Karl-Joseph Rauber érsek, nuncius atya 1998. május 30-án látogatást tett a Sopronkőhidai Fegyház és Börtönben. Itt 140 elítélt előtt szentmisét mutatott be Szekeres János fertőrákosi plébános atyával koncelebrálva. A jelenlevő elítéltek áhítattal énekelték a szentmisét elmélyítő egyházi énekeket. Betanítójuk a rendszeres kántoruk, Nagy Cecília hitoktató. Dicséret és köszönet Hasznos és gondolatépítő volt a büntetésvégrehajtás jelen és várható kihívásairól és a börtönpasztoráció ezekkel kapcsolatos lehetőségeiről folytatott eszmecsere. Ezen a nuncius atyán kívül jelen volt Fejes Imre ezredes, a Bv Országos Parancsnokságának Módszertani Főigazgatóság igazgatója, Pados József dandártábornok, a fegyház parancsnoka, Szekeres János atya, valamint Dr. Majzik Máttyás, a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság elnöke, a nunciusi látogatás megszervezője.

Mélyen tisztelt parancsnokság, őrszemélyzet,
Krisztusban kedves Testvéreim!

Ha az ember ismerősöknek és barátoknak akar telefonálni, és csak a „rég” telefonszám van meg, előfordulhat, hogy nem sikerül kapcsolatba lépni velük, hanem egy gépi hang csak ennyit közöl: „A hívott számon előfizető nem kapcsolható.” Gyakran megfordult a fejében, vajon a Jóistennel is megtörténhet-e ugyanez, mikor kapcsolatba akar lépni az emberekkel? Biztos, hogy minden ember életében vannak olyan időszakok, amikor a lehető legjobban működik az Istennel a „telefonösszeköttetés” – ha már ezt a képet akarjuk használni. Például a gyermekek szívesen beszélgetnek a Jóistennel, és örömmel engedik, hogy Ő kapcsolatba lépjen velük. Később is jól működhet az összeköttetés Istennel, főleg, ha a segítségére van szükségünk.

Őnök is jól tudják, hogy az életben lehet olyan időszak, amikor az ember azt gondolja: nincs szükség arra, sőt haszontalan időpocsékolás az, hogy Istennel beszélgessünk. Az ember azt gondolja, hogy kezébe veheti az életét. Ez az élet azonban hirtelen olyan sínre terelődik, amely egyre messzebb visz az Istentől. Megszakad vele a kapcsolat, nem azért, mert Ő így akarja, hanem azért, mert mi, emberek akarjuk ezt így. Megváltozik a kapcsolat és Isten nem tudja többé elérni az embert a „rég számon”. Igaz, az embernek időnként igénye volna arra, hogy beszéljen vele, de már nem tudja, hogyan is lépjen kapcsolatba vele, mert azt gondolja, hogy már nem él a vonal.

Ez azonban óriási tévedés. Isten felől a vezeték sohasem élettelen. Ő mindig szeretne kapcsolatban maradni velünk, emberekkel, akkor is, ha olyan úton járunk, amely nem az övé, akkor is, ha mérföldekre eltávolodtunk tőle. A segélykérő „piros telefon” éjjel-nappal mű-

ködik. Csak föl kell emelnünk a kagylót, s azonnal létrejön a kapcsolat. Bizonyára ismerik a „tékozló fiúról” szóló példabeszédet: Az atya már vár arra, hogy hazatérő fiával kapcsolatba lépjen, hogy átölelje őt. Minden tévút feledésbe merül: „Ez a fiam meghalt, és föltámadt, elveszett, és megtaláltatott. Aztán elkezdtek vigadozni.” (Lk 15,24)

„Aztán elkezdtek vigadozni.” Holnap mi is vigadozunk, a Pünkösödöt, a Szentléleknek, Isten szeretetének ünnepét ünnepeljük. Nem kellene hozzá fordulnunk, hogy rendbe hozza Istenhez fűződő kapcsolatunkat? Mi, keresztények a keresztségben és a bérálásban megkapjuk a Szentlelket. Lehet, hogy ez már nagyon régen történt. Talán nem is nagyon emlékszünk rá. Annak idején azt mondták nekünk: A Szentlélek világosság, melegség, erő. Most szükségünk van az ő világosságára: ebben a világosságban találjuk meg a minket Istennel összekötő „kábel”.

A Szentlélek melegség és vigasz. Egy énekben, amely zsákutcába jutott emberi sorsokra is nagyon ráillik, ezt találjuk: „Ami dermedt, élesztgessd, ami fagyos, melengessd, ami hibás, igazítsd.” Ha egy élet tévútra is került, ha ezáltal a szív fagyos és dermedt is, a Szentlélek mindent rendbe tud hozni. A Szentlélek bátorság és erő, amire minden embernek, így nekünk is szükségünk van, különösen akkor, ha életünknek új kezdetre van szüksége, akkor, ha mint gyermekkorunkban megszoktuk, szeretnénk elbeszélgetni Istennel, ha helyre akarjuk állítani az összeköttetést, hogy Isten újra elérhessen minket.

Életünkben helyet kell adni Istennek. Tőle függ minden. Isten nélkül életünkben nincs fény, nincs jövő. Ezenkívül vannak dolgok, amikről csak Istennel tudunk elbeszélgetni, mert csak Ő érti meg azokat, és mert egyedül Ő tud mindent jóra fordítani. Ámen.

Kalocsán jártak a levelezők

»Feküdt ott egy ember, aki már harmincnegyzet este volt beteg. Mikor Jézus őt ott fekvő látta és megtudta, hogy már oly hosszú ideje szenved, megkérdezte: „Meg akarsz gyógyulni?” – „Uram, felelte a beteg, nincs emberem, aki levinné a fürdőbe, mikor felkavarodik a víz. Mire odaérek, már más lép be előttem.” – Jézus erre így szólt: „Kelj föl, fogd ágycsapat és járj!” Az ember azonnal meggyógyult, fogta ágycsapatát és járni kezdett.«

1998. 05. 23-án olyan vendégek érkeztek a Kalocsai Fegyház és Börtönbe, akik felvállalták azt a szerepet, hogy segítők kezét nyújtsanak azoknak az elítélteknek, akiknek soha nem volt, vagy már nincs a fenti idézet szerinti emberük a „gyógyuláshoz”.

Hitük, önzetlenségük teszi lehetővé, hogy bűncselekmények elkövetőinek ajánlják fel a kapcsolattartás lehetőségét.

Régóta ismerjük őket, hiszen munkánkat már évek óta kitartóan, köszönetet nem várva, a nehézségekkel dacolva segítik.

Céljuk az, hogy az elítélteket felkarolva, elviselhetőbbé tegyék a szabadságvesztés éveit és amennyiben szükséges, szabadulásuk utáni beilleszkedésükben is részt vállaljanak.

Leveleiken keresztül hitet, bizalmat adnak az arra rászorulóknak.

A Mécses Szeretetszolgálat Önkéntes Levelezői Mácsai Ferenc bv. alezredes úr meghívására érkeztek a Kalocsai Fegyház és Börtönbe dr. Majzik úr vezetésével.

Az ország legkülönbözőbb pontjairól jöttek azért, hogy betekintést nyerjenek abba a milióba, amelyben patronáltjaik élnek.

A program az elítéltek rövid műsorával vette kezdetét. Imádságos énekekkel lepték meg a vendégeket, majd pár szóban köszönetet mondtak azért a törődésért, amelyet a szolgálat önkéntesei nyújtanak számukra. Hálájuk jeléül maguk készítette szívüket adták át, melyben – ha jelképesen is – érzelmeik jutnak kifejezésre.

A látogatás fő célja az intézet megtekintése volt. Sokan elmondták, hogy – bár évek óta leveleznek elítéltekkel – börtönben még soha nem jártak.

A délelőtti folyamán számos kérdés hangzott el, melyek elsősorban az elítéltek élet, és munkakörülményeire vonatkoztak.

Úgy gondoljuk, a látogatás nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy realitásabban lássák a fogvatartottak problémáit, napi gondjait.

A szolgálat tagjai elégedetten vették tudomásul, hogy az elítéltek tiszta, rendezett, kulturált körülmények között élnek és dolgoznak.

Megtekinthették a kft. gépi hímző részlegét is, így bepillantást nyertek a kalocsai hímzés rejtelseibe.

Az intézettelátogatás után az érseki kastélyban jártunk, ahol kedves megbeszélésben volt részünk.

Kalocsa–Kecskemét Főegyházmegye érseke dr. Dankó László úr személyesen fogadta a vendégeket.

Mindenkit lenyűgözött az érseki kastély pompája, a csodálatosan szép könyvtár, majd az ezt követő orgonahangverseny a főszékesegyházban.

A sűrű program a Duna-parton ért véget egy közös ebéddel.

Az ízletes gulyásleves és kuglóf elfogyasztása alatt kötetlen formában folyt a beszélgetés a napközben látottakról és a közös gondokról.

Az önkéntes levelezők úgy nyilatkoztak, hogy véleményük szerint, az elítéltek intézetben belül nem anyagiakban szenvednek hiányt, hanem emberi kapcsolatokat, lelki kötődéseket nélkülöznek. Ennek okai elsősorban abban a családi és szociális közegben keresendők, ahol bekerüléskor előtt éltek.

Ez meggyőzte őket a karitatív szervezetek fontosságáról és arról, hogy milyen nagy szükség van a Mécses Szeretetszolgálat börtönpasztorációs tevékenységére.

A mai nap további erőt ad számukra, hiszen tisztában vannak azzal, hogy a „gyógyulni vágyókra” figyelni kell. Közülük sajnos, sokan képtelenek önállóan változtatni sorsukon, ezek az emberek segítséget igényelnek. Ahhoz, hogy „talpra tudjanak állni” érezniük kell, hogy vannak társadalmunkban még önzetlen emberek, akik bizalommal fordulnak feléjük, akikkel bátran megoszthatják gondjaikat.

Szó esett olyan konkrét feladatokról és jelenségekről, melyek napi problémaként jelentkeznek a levelezők munkájában.

Tanácsot, segítséget kértek tőlünk ezekkel kapcsolatban, amit megtiszteltetésnek érzünk.

Gondolatok cserélődnek, melyek a jövőben beépülnek tevékenységünkbe.

A mai találkozó újra meggyőzött bennünket arról, hogy az elítéltekkel való foglalkozás sokféle módszert és eszközt igényel.

A Mécses Szeretetszolgálat és a büntetés-végrehajtási intézet dolgozói ugyan más-más oldalról közelítenek hozzájuk, de a cél közös: segíteni a fogvatartottakat abban, hogy szabadulásuk után társadalmunk hasznos tagjaivá válhassanak.

Búcsúzáskor Juhász Gyula szavai csengtek fülemben:

„Lehet, hogy gyenge még a hangunk,
Lehet, hogy léptünk bizonytalan,
De indulunk, a szépet, jót akarjuk,
S érezzük: hitünknek szárnya van.”

Rózsa L. Ferencné
bv. szds. nevelő

Bernáth Csaba

Japán börtönlelkészek Magyarországon

Látogatás a Gyűjtőben

Ritkán látott vendégeket köszönthettek május 27-én a Budapesti Fegyház és Börtönben. Japán börtönlelkészek 37 fős delegációja érkezett néhány napra hazánkba, s a látogatás egyik programjaként látogattak el a Gyűjtőbe. A japán nagykövetség támogatásával létrejött magyarországi látogatás, mely „szakmai kirándulásnak” is nevezhető, a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság, s annak elnöke, Dr. Majzik Mátyás segítségével jött létre. A Felkelő Nap országából érkezettek hazánk nagyobb büntetés-végrehajtási intézeteinek börtönlelkészeivel, a katolikus, a református, a görög katolikus, az evangélikus egyházak képviselőivel is találkozhattak a Gyűjtőben.

A börtönt bemutató videofilm és Böde János alezredes, szakmai tanácsadó, parancsnok-helyettes tájékoztatója után rövid séta következett, az „A” objektum jobb csillagrészét tekintették meg a távol-keleti lelkészek. Személyesen győződtek meg az elítéltek elhelyezéséről, tartásuk körülményeiről. A program következő részében Dr. Majzik Mátyás tartott előadást a Magyarországon folyó börtönpasztorációs munkáról, az intézetek falain belüli s az azon kívüli tevékenységükről. Szólt az ország több részén, így Alsószenttamáson és Mórahalmon megtalálható társadalmi rehabilitációs otthonokról, s magáról az 1991-ben alakult bűnmegelőző, nonprofit, aritativ börtönpasztorációs társaságról. A börtönökön belüli vallásgyakorlatról szólva megemlítette, hogy napjainkban Magyarországon 33 katolikus, 25 református, 6 evangélikus hivatásos börtönlelkész lát el szolgálatot. Munkájukat helyenként világi, felsőfokú végzettséggel rendelkező teológusok segítik. A tájékoztatóban az is elhangzott, hogy a Magyar Evangéliumi Börtönmisszió a Budapesti Fegyház és Börtönben alakult meg elsőként.

A vendégek fokozott érdeklődését jelezte, hogy az előadások közben s után szinte záporoztak a kérdések. Kíváncsiak voltak többek között arra, mikor épült, mekkora területen fekszik a Budapesti Fegyház és Börtön, van-e halálbüntetés, mennyi a leghosszabb büntetési idő, milyen a bűnmegelőzés gyakorlata s a pártfogói felügyelet rendszere, a visszailleszkedést miként segíti a társadalom. Kíváncsiak voltak a japán börtönlelkészek az elítéltek iskolai végzettségére, a börtönön belüli oktatásra, munkáltatásra, magyarországi viszonylatban a nők arányára mind az elítélteknél, mind a személyzetnél, a rabok sportolási lehetőségére, szabadidős tevé-

kenységére, táplálkozására, s hát nem utolsó sorban a vallásgyakorlatra...

A többórás látogatás végén, a gyorsított program ellenére sikerült rövid interjút kérni Vatabe Fúzó úrtól, a csoport vezetőjétől.

– *Először is hadd említsem meg, csodálatos szépségű a városuk, Budapest, s nagyon kedvesek az emberek – mondja Vatabe úr. – A csoportból többen a későbbiekben családjukkal vissza kívánnak térni. Magyarország olyan távoli országnak tűnt annak idején a szovjet fennhatóság, a vasfüggöny idején. Akkor ilyen lelkészi látogatás elképzelhetetlen lett volna. Pedig csoportunkkal bejártuk már szinte az egész világot, találkoztunk börtönlelkészekkel Nyugat-Európában, Amerikában, Kanadában, Ausztráliában, Indiában, a Skandináv országokban, Délkelet-Ázsiában... Mostani európai utazásunk egyetlen állomása Magyarország. Minket ez, önt s a Jobb Lator olvasóit viszont Japán érdekl. Hazánkban 50 ezer körüli az elítéltek száma, őket 73 felnőtt – és 43 fiatalok börtönében őrzik. Ezek különböző szigorúságúak, az elkövetett bűncselekménytől függően kerül vagy egyikbe, vagy másikba az elítélt.*

– *Napjainkban 1700 börtönlelkész szolgál ezekben az intézetekben – folytatja a csoport vezetője. – Minden vallás képviselője megtalálható közöttük, úgy mint a mi itteni kis csoportunkban: katolikusok, krisnák, reformátusok, sintoisták... Japánban a világháború végéig, 1945-ig a börtönlelkészek állami alkalmazottak voltak. Az új alkotmány megszületésével a vallás és a politika szétvált. Azóta a japán börtönlelkészek teljesen önkéntes alapon tevékenykednek. Az államtól egy fillért sem kapunk, magánemberektől kérünk és kapunk adományokat...*

– *Eddig még nagyon rövid idő telt el ahhoz, hogy végleges tapasztalatról tudjak beszámolni. Például a magyar kollégákkal, a börtönlelkészekkel is csak ezután ülünk le beszélgetni, gondolatainkat kicserélni. Itt mi is láttuk, s maguk a börtön vezetői is elmondták, hogy elég szűkösek a feltételek és a lehetőségek. Most nemcsak a vallásgyakorlatra gondolok. De nehogy azt gondolja, másutt ez nincs így! Mint már említettem, 23 esztendeje járjuk a világ országait, börtöneit, s nagyon sok helyen ennél jócskán mostohábbak a körülmények. A börtönlelkészi hivatás mindenütt egyfajta áldozat, de ez jelenti egyben a szépségét ennek a szolgálatnak, az Úr szolgálatának – fejezi be Vatabe Fúzó úr.*

Dr. Végh József

Három beszélgetésvezetési technika

Manapság talkshow-korban élünk. A tolakodó kamerák fókuszában a showmaster a képernyő rejtekéből leskelődők elé csiklandozza, ami az emberi kapcsolatok „kőkorszakában” még a lélek legmélye, az álmok, esetleg a legbizalmasabb pillanatok féltett titka volt. Sokuk vendége emberi méltóságát sem tartja tiszteletben: mire észrevenné, bazári majomná, undok szörnyyé „beszéli” a nézettségi index növelésére. De hát a beszélgetéstudomány eszközeivel nemcsak visszaélni lehet! Egy börtönbe bejáró lelki segítő vagy egy levelező számára is nagy segítséget jelenthetnek. A következőkben megismerkedünk néhányával.

Az egyik ilyen módszer, a „**visszatükrözés**”, ami lehetővé teszi, hogy a beszélgető partner közelében maradjunk, ezzel bátorítsuk érzelmei, hangulatai, indulatai elmondásában, és erre a háttérben maradva szemmel láthatóan reagálhatunk. Így a beszélgető partner egyrészt visszajelzést kap arról, hogy értik-e, másrészt a tényállás semleges visszajelzése határozottan bátorítja problémája feldolgozásában.

E módszer alkalmazásakor nagyon fontos, hogy a beszélgető partner kinyilvánított és megértett érzéseit a lehető legrövidebben, legpontosabban, minden értékelés nélkül, kijelentő módban, személyes megszólítással újra fogalmazzuk. A visszatükröző mondatok ismertető jegye, hogy az »Ön« személyes névmással kezdődnek, például: Ön úgy érzi..., Önnek az a benyomása, hogy..., Ön úgy véli..., Önt nyomasztja... stb.

Hogy a segítő tudomásul veszi, és értékelés, tagadó kritikai megjegyzés, elítélő vélemény vagy ellentmondás nélkül visszajelzi a partnere által mondottakat, nem jelenti, hogy helyesnek is tartja azt. Ha a másikban haragot, gyűlöletet, csüggedést, reménytelenséget vagy hasonlókat talál, nem tükrözheti így vissza: „Meg vagyok győződve, hogy jogosak az indulatai...” „Mélánnyal tartom az érzéseit...” „Azt hiszem, igaz van...” „Egyetérték Önnel...”

A tudomásulvétel még egyáltalán nem jelent egyetértést. Azt mondani, „Ön valóban feladott minden reményt”, egészen mást jelent, mint ha ezt mondanánk: „Én is úgy látom, hogy valóban reménytelen a dolog.” A másik ember érzéseit a maguk valóságában komolyan venni, és azután

vele együtt munkálkodni rajtuk, se egyetértést, se elutasítást nem jelent.

Lássunk két példát a lélekgyógyászat gyakorlataiból.

1. Gyakran találkozunk olyan emberekkel, akik felteszik a kérdést: „Hogy engedheti mind ezt az isten?”

A kérdés lényegében egy teológiai problémát vet fel. Ha a segítő a teológiai értelmében akarna megválaszolni rá, vitába keveredhetne partnerével az isteni igazságról, a gondviselésről és a kiválasztottságról. Egy ilyen válasz azonban figyelmen kívül hagyná, hogy ez a kérdés a teológiai jelentése mellett a kérdezőt nyilvánvalóan egész személyiségében foglalkoztatja, ami azt jelenti, hogy nemcsak az agyát, hanem az érzéseit, tehát a szívét és a lelkét is. Ezért erre a kérdésre a megfelelő reakció nem a teológiai válasz, hanem annak érzékeltetése, hogy a segítő megértéssel van eziránt a problematika iránt, és kifejezést ad annak a szándékának, hogy készen áll a másikat tovább hallgatni, kérdéseit, problémáit akceptálni. Ezt valami ilyenféle mondattal közölheti: „Ön rossz tapasztalatokat szerzett.” Egy ilyen mondat jelzi a másiknak, hogy megértették a problémáját, és készen állnak arra, hogy tovább hallgassák. Ez lehetőséget ad a számára, hogy tapasztalatait újra átgondolja, és kifejezéseket találjon rájuk. A segítőnek arra kell törekednie a „tükröző” beszélgetéssel, hogy a másik elmondja, felfedje a szavai, kijelentései mögött meghúzódó élményeit, tapasztalatait. Csak így tudja feldolgozni a problémáit.

2. Egy fogvatartott ilyeneket mond: „Lassan leülöm már a büntetésem, tulajdonképpen már kérelmezhetném is, de...”, vagy „Egész jól vagyok, hamarosan szabadulok, de...” Erre a segítő: „Ön fél egy kicsit a szabadulástól.”

Amire a beszélgetőtárs: „Nekem már nincs senkim.”

Ebben az esetben a segítőnek azt a folyamatot kell támogatni, hogy a fogvatartott fokról fokra leépítse indokolatlan félelmét a szabad élettől, és céltudatosan készüljön fel a szabadulására. Ha ebben az állapotában gyorsan szerezne neki a segítő egy külső kapcsolatot, az csak felszínes segítséget, csak kitérést jelentene egy nehéz feladat elől.

A visszatükrözési technikát tanácsos tanfolyamon elsajátítani, mert azt a veszélyt hordozza magában, hogy a partnerben az a benyomás alakul ki, hogy csak elszajkózzák, amit ő mond. Ez bizalmi válságot idézhet elő. Ajánlatos az elővigyázat azoknál is, akik mély depresszióban vannak vagy nagyon kétségbe vannak esve. Nekik más módon kell segíteni, amelyben például új, eddig nem tapasztalt, észrevétlenül maradt élet-tartalmakat tárunk fel előttük.

A konfrontálás technikája

Kezdjük egy példával:

FOGVATARTOTT: Én tudom, mit csinállok. Nemsoká szabadságra megyek, azután szevasz tavasz, a soha-viszont-nem-látásra.

SEGÍTŐ: Miért akar akkor velem erről beszélgetni, ha ez ilyen egyszerű?

vagy:

FOGVATARTOTT: Megírtam a fiamnak, hogy hamarosan kimegyek.

SEGÍTŐ: Nem egészen értem. Ön is tudja, hogy minden valószínűség szerint nem szabadulhat kétharmaddal.

Ha nyilvánvalóvá válik, hogy a beszélgető partner ellentmondásba keveredik, vagy ámitja magát, a tudomására kell hozni ezt az észlelésünket. Ez által tanulja meg a beszélgető partner, hogy nézzen szembe a valósággal, és hogy azt tényszerűen tudja megvitatni. Ennek akkor is gyógyító hatása van, ha bizonyos dolgokra kezdetben a fájl is ráébrednie.

A konfrontálási technika választásának előfeltétele a segítő és a fogvatartott között már meglévő bizalom. Ez a beszélgetésvezetés módja még ez esetben is nagy bátorságot követel, és kizárólag higgadtan, indulatok nélkül de magabiztosan, szigorúan a tárgynál maradván lehet eredményel alkalmazni.

Ennél a módszerénél fennáll a veszély, hogy vitába keveredünk a fogvatartottal, netán elveszítjük a bizalmát. Ha úgy érezzük, hogy a másik nem terhelhető tovább, vagy vigasztalásra van szüksége, abba kell hagyni ezt a technikát. Mégis bátran alkalmazni kell ezt az „ellenszenves” módszert, hogy egy realitási érzékét vesztett beszélgető partner újra meg újra lehetőséget kap-

jon a valósággal való szembesülésre. A konfrontáló technika alkalmazásakor különösen ne feledkezzünk meg róla, hogy a másiknak – az olykor akár kemény összetűzés alkalmával is – éreznie kell, hogy figyelmesen, melegen és szeretettel fordulunk hozzá, és hogy segíteni akarjuk, nem pedig eltaszítani.

A belátásra bírás technikája

Lássunk itt is egy példát!

FOGVATARTOTT: Tulajdonképpen rosszul érzem magam, legszívesebben véget vetnék az egésznek..., de azután azt mondom magamnak, mégis ki akarom bírni.

SEGÍTŐ: Ön csupán néha gondolja, hogy véget vet az egésznek, de egyáltalán nem adta fel, és küzd tovább.

Látható, hogy ebben az esetben a beszélgető sajátmaga találta meg a megoldást arra, hogy hogyan viselkedjen, amikor nyomasztja valami. A segítő ezért elég, ha arra szorítkozik, hogy válasza első részében jelezze, hallotta, hogy a partnerét milyen probléma foglalkoztatja. Nem akar azonban a negatív érzéssel foglalkozni, ami a »véget vetni mindennek« irányába taszít, hanem ehelyett megerősíti a második félmondatban lévő pozitív gondolatot, amit maga a fogvatartott fogalmazott meg és mondott el. Egy jól vezetett beszélgetés során a segítő gyorsan szerez benyomást beszélgető társáról. Felfogja pillanatnyi érzelmi állapotát, és problémája hátterét. Képes lenne ebben a helyzetben találó tanácsokat adni, és megoldási lehetőséget ajánlani a problémára. Ez azonban mégis ritkán a legjobb út. Lényegesen hatékonyabb a segítségnyújtás, ha partner maga ismeri fel a magában érlelődő megoldást, megfogalmaztatja vele, és abban erősíti meg. Ezen az úton lehet tartósabb hatást elérni még akkor is, ha a belátás csak köztes megoldásokat és kis lépéseket eredményez. A segítőnek biztosan kell tudnia, hogy mennyire lehet építeni a belátásra.

Hát ennyit a beszélgetéstudomány eszköztárából. Alkalmazásához csak annyit használati utasítás helyett, hogy a beszélgetésvezetés módszereinek mindig a beszélgetések célját kell szolgálniuk. A megfelelő módszer kiválasztása mindig spontán módon, a változtatás lehetőségének megtartásával történik.

Börtönpasztorációs konferencia 1998

A JOBBI LATOR című folyóiratunk és a Mécses Lelkiség fennállásának ötödik évfordulója alkalmából Szegeden 1998. november 5–7-ig börtönpasztorációs konferenciát szervezünk! (Lásd előző információt a Jobbi Lator előző számában) A konferencia tervezett programja:

- nov. 5., csütörtök:** de. regisztráció – szálláshelyek elfoglalása
du. regisztráció – szálláshelyek elfoglalása, fakultatív látogatás a Szegedi Fegyház és Börtönben
este közös vacsora – ismerkedés
- nov. 6., péntek:** reggeli szentmise a Dóm altemplomában
de. A konferencia megnyitása
plenáris ülés: a felkért főelőadók előadásai
közös ebéd.
du.: szekcióülések: teológia
gyakorlati
jogi, elméleti
este: ökumenikus keresztúti ájtatosság
Közös vacsora, utána beszélgetés, fakultatív program: színházi vagy hangverseny előadás
- nov. 7., szombat:** de: Plenáris ülés: A szekcióvezetők beszámolója
a konferencia zárása.
du. fakultatív kirándulás Ópusztaszerre: Feszty körkép.

A információk közzétételét folytatjuk: Érdeklődni, jelentkezni a Társaság központjában lehet!

Figyelem!

Szeretettel várjuk szíves jelentkezésüket előadónak, a tapasztalatairól beszámolóknak, közreműködőnek: adminisztrációs, útbaigazító, ügyintéző, kísérő, tolmács stb. munkatársnak a konferenciánkra!

Új hírek:

- ◆ a szálláshelyeket már biztosítottuk, lekötöttük.
- ◆ a Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnoksága Nemzetközi Kapcsolatok Főosztálya a szomszédos országok börtönszervezeteinek a meghívását vállalta magára
- ◆ nov. 5. csütörtök fakultatív programja a Mécses-tanya (struccfarm) megtekintésével bővült.
- ◆ már neves előadók jelentkeztek a konferenciánkra és számuk hétről hétre emelkedik. (Karl-Joseph Rauber nuncius úr – volt börtönlelkész, Harmati Béla evangélikus püspök, Hípp Károly az Országos Bűnmegelőzési Tanács elnöke, Tari Ferenc bv. altábornagy, országos parancsnok, Végh József szociológus)

JOBBI LATOR a Mécses Lelkiség lapja

Kiadja: a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság katolikus börtönlelkészeti szolgálata
Alapító főszerkesztő: Dr. Majzik Mátyás – Szerkesztőség: 6753 Szeged-Tápé, Heller köz 6. Telefon/fax: 36 62 495-592.

E-mail cím: mecses_majzik@tisznet.hu http://www.tisznet.hu/mecses_majzik/

ISSN 1218-4284

Előfizetés egy évre: Belföldön 500 Ft, külföldön: 10 USA\$ vagy ennek megfelelő értékű más valuta
Nyomdai kivitelezés: Agapé Kft. Ferences Nyomda és Könyvkiadó, Szeged